

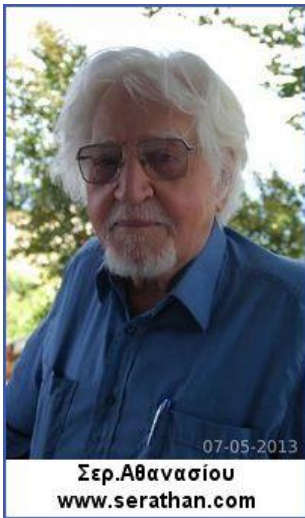
Βόλος 27 Μαρτίου 2018

Του Σεραφείμ Αθανασίου

« 31 Μαρτίου 1947,Απελευθέρωση Δωδεκανήσου»

«Αλησμόνητες θύμησες 71 χρόνων»

Αγαπητοί φίλοι, αναγνώστες των: «Ταχυδρόμου», «Ροδιακής», «Βήματος της Κω», «ΛΕΡΙΑΚΑ ΝΕΑ» ”και περιοδικό «Αστυνομική Ανασκόπηση».

Στις 31 Μαρτίου 2018, τα Δωδεκάνησα, κλείνουν 71 χρόνια λευτεριάς και ο ευγενής και φιλόξενος Λαός αυτών των νήσων, ύστερα από 600 τόσα χρόνια σκλαβιάς και δουλείας αναπνέει αέρα λεύτερο, νοιώθοντας παράλληλα-παρά την οικονομική τωρινή κρίση-την ζεστασιά στον κόρφο της δικής του φυσικής μάνας.

Δεν θέλω να σας κουράσω, πρέπει όμως να αναφερθώ στο τι συνέβη, εδώ στο Βόλο, στις 7 Μαρτίου 2018, πριν δηλαδή 20 μέρες.

Στο Βόλο, λοιπόν, από το Ράδιο Μαρκόνι 96,1 FM, ο ιδιοκτήτης του Ραδιοφωνικού Σταθμού, κ. Γιώργος Κουμιώτης, αναφέρθηκε εκτενώς, στην ενσωμάτωση της Δωδεκανήσου,(7 Μαρτίου 1948), καθώς και την παράδοση των νήσων, στην Ελλάδα, την (31 Μαρτίου1947).

Ο κ. Κουμιώτης ήταν συγκινημένος και συναρπαστικός, οι δε ακροατές του, χωρίς καμιά αμφιβολία, είχαν στρέψει όλη τους την προσοχή στον ομιλούντα, προκειμένου να μάθουν περισσότερα για την όμορφη Δωδεκάνησο, ιδιαίτερα αυτή την εποχή που, εκτός από τα δικά μας καρδιοχτύπια αγάπης και η καρδιά του « Σουλτάνου», όπως ο ίδιος λέει, «χτυπά ακαθόριστα», όταν κοιτάζει κατά Κάλυμνο μεριά, λέτε και η Ελλάδα του χρωστάει, ΑΚΟΜΗ, κεφαλικό μπαξίσι.

Ο Ρ/Σ του κ. Κουμιώτη, είναι παγκοσμίου εμβέλειας, συνδέεται με δορυφόρους και ακούγεται από χιλιάδες Έλληνες της διασποράς, ιδιαίτερα των ποντοπόρων πλοίων, με τους οποίους, αυτός ο καλός πατριώτης, κατά την διάρκεια των εκπομπών του, μιλάει μαζί τους, τους πληροφορεί τα (ευχάριστα ή δυσάρεστα) νέα της Ελλάδος και- αν εκείνοι βρίσκονται σε Ωκεανούς-τους εύχεται καλά ταξίδια στέλνοντας και τους χαιρετισμούς, από την «ψωροκώσταινα».

Ακούγοντάς τον την ημέρα εκείνη και επειδή στις δυο γιορτές, απελευθέρωσης και ενσωμάτωσης (31-3-1947 και 7-3-1948 αντίστοιχα), ήμουνα παρών και μου είναι αδύνατο να ξεχάσω τις ξέφρενες εκδηλώσεις ενός λαού που κλαίγοντας αγκάλιαζε τους άνδρες της Χωροφυλακής/ που είχαν την μεγάλη τύχη να πατήσουν πρώτοι την μέχρι τότε σκλαβωμένη Δωδεκανησιακή Γη και από κοντά

να καταλάβουν τη συναισθηματική φόρτιση εκείνων των υπέροχων Ελλήνων και πολιτισμένων ανθρώπων που για αιώνες περίμεναν μια τέτοια στιγμή χαράς/έγγραφα και έστειλα στον κ. Κουμιώτη ένα μου οδοιπορικό του τελευταίου πενθημέρου του μηνός Μαρτίου 1947/ και συγκεκριμένα, από 27 Μαρτίου εκείνου του χρόνου ,πριν δηλαδή 71 χρόνια/ τότε που το Αρματαγωγό «ΧΙΟΣ», στα Δωδεκάνησα, «μοίραζε» Χωροφύλακες.

Αυτό το οδοιπορικό, «τρέλας» και «ζουρλομανδύας», ο κ. Κουμιώτης, με τη χαρακτηριστική δική του φωνή και το δικό του χρωματισμό λέξεων, στις 9 Μαρτίου 2018, το μετέδωσε στις χιλιάδες ακρατές του.

Το παραθέτω πιο κάτω (λόγω της μεθαιριανής γιορτής απελευθέρωσης, 31-3-1947, της Δωδεκανήσου) για να το διαβάσουν οι αναγνώστες των εντύπων που πιο πάνω αναφέρομαι ιδιαίτερα οι νέοι την ηλικία.

Ασφαλώς και οι νέοι μας θα γνωρίζουν την ιστορία της Δωδεκανήσου, όμως επειδή εγώ, λεπτό προς λεπτό, από κοντά έζησα εκείνα τα συγκλονιστικά γεγονότα δικαιολογημένα γνωρίζω περισσότερα και αυτά, έστω και με την πενιχρή μου γραφή, περιέγραψα στο οδοιπορικό μου. Διαβάστε το.

Και ένα μου χαιρετισμό στους κατοίκους αυτών των νήσων:

Φίλοι της Δωδεκανήσου νοιώστε περήφανοι για τους προγόνους σας, νοιώστε περήφανοι για κείνους τους ανθρώπους που στάθηκαν όρθιοι και ποτέ δεν λύγισαν στους αιώνες σκλαβιάς και με καρτερία και προσμονή είδαν τη γαλανόλευκη να κυματίζει στον ιστό του Διοικητηρίου του Δωδεκανησιακού συμπλέγματος. Χρόνια σας πολλά.

Ακολουθεί το οδοιπορικό υποδοχής της Χωροφυλακής που εστάλη στον κ. Κουμιώτη.

Βόλος 7 Μαρτίου 2018

Από Σεραφείμ Αθανασίου

Προς τον κ. Γιώργο Κουμιώτη

(Ράδιο Μαρκόνι 96,1)

«Οδοιπορικό μνήμης»

Αγαπητέ φίλε Γιώργο, καλή σου μέρα. Δεν σε παρακολουθώ συνέχεια και τούτο γιατί- παρά τη θέλησή μου- λόγοι υγείας, πολλές φορές, με αναγκάζουν να έχω κλειστό το ραδιόφωνο.

Όμως, θέλω να γίνω πιστευτός, όταν ακούω το Γιώργο Κουμιώτη, παρά τις 10ετίες που σέρνω πάνω μου, και παρά του ότι πολλές φορές δεν συμφωνώ μαζί του, τον παρακολουθώ γιατί οι φωνές που βάζει, που βάζεις Γιώργο, υποθέτω ότι προέρχονται από ένα άκακο άνθρωπο, άκακο αρνάκι και αυτές, από εκείνον, απευθύνονται στον «Άγιο», τον όποιο «Άγιο» που θέλει «φοβέρα» για να κάνει καλά τη δουλειά του. Αλλά ας έρθω στο θέμα μου:

Σήμερα 7-3-2018 ακούγοντάς σε αφάνταστα με συγκίνησες.

Με συγκίνησης επειδή αναφέρθηκες στην ενσωμάτωση της Δωδεκανήσου(7 Μαρτίου 1948) και εμένα αυτές σου οι επισημάνσεις, αναπολώντας τες, προσωπικά με γύρισαν 71 χρόνια πίσω και, αστραπιαία πήγα στο 1947 ένα δηλαδή χρόνο προ της ενσωμάτωσης.

Και επειδή από κοντά έζησα εκείνες τις στιγμές θέλω να μου επιτρέψεις με τη φτωχική έστω περιληπτική μου αφήγηση να αναφερθώ σε εκείνα τα συγκινητικά καρδιοχτύπια των ελεύθερων πλέον σκλάβων και, σε εκείνα, τα κλάματα χαράς, τρέλας θα έλεγα, των αδελφών μας Δωδεκανησίων, ιδιαίτερα το τελευταίο πενθήμερο του μηνός Μαρτίου 1947 τότε που υποδεχόντουσαν τους άνδρες της Χωροφυλακής (βρισκόμουν και εγώ ανάμεσά τους) και κατά την διέλευσή μας από κάθε νησί, με το Αρματαγωγό «ΧΙΟΣ».

Δυο λοιπόν λόγια για εκείνες τις στιγμές μεγαλείου που έζησαν τότε οι Δωδεκανήσιοι και κατ' επέκταση οι άνδρες της Χωροφυλακής.

Στις 27 Μαρτίου 1947, στο λιμάνι «Σκαραμαγκά», δύναμη περίπου 600 ανδρών Χωροφυλακής επιβιβάστηκε στο αρματαγωγό "ΧΙΟΣ" με προορισμό τα Δωδεκάνησα.

Στο Λακκί της Λέρου τα Γερμανικά "Στούκας" δείχνουν... παλικαριά.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας σαν ζαλισμένα κοτόπουλα, οι περισσότεροι από μας, φτάσαμε στο Λακκί της Λέρου στην οποία αποβιβάστηκαν οι άνδρες που προοριζόντουσαν και εκείνο το νησί.

Το τι έγινε με την υποδοχή τους δεν περιγράφεται. Χιλιάδες ο Λαός που τους περίμενε στο λιμάνι και το «ΧΙΟΣ» είχε ρίξει

την άγκυρά του σχεδόν πάνω από το «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ» που βρισκόταν στον πυθμένα με το κάπου 70 ανδρών πλήρωμά του. Και εκεί τα Γερμανικά «Στούκας» είχαν αφήσει, φίλε Γιώργο, τα σημάδια της "παλικαριάς" τους.

13.03.2017 (C) EN KALYMNW

Εν...Κάλυμνο

ΤΗΛ: 22430 24002 E-mail: a.gavrilin@gmail.com

Ο ΜΙΧ. ΚΥΡΑΝΗΣ ΔΩΡΙΣΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΤΟΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΣΩΜ.

ΑΙΓΑΙΟ

Όμως, καταστροφή και θάνατο σκόρπισαν και στη Λέρο οι εχθροί, όμως η ελπίδα τους για λευτεριά, των σκλάβων Λεριών, ευοδώθηκε και, εκείνο το απόγευμα, αγκάλιαζαν Έλληνες αστυνομικούς.

Συγκινημένοι για τα όσα βλέπαμε και είχαμε μάθει για το «Βασίλισσα Όλγα» αναχωρήσαμε για την Κάλυμνο στην οποία το ίδιο βράδυ φτάσαμε και περιμέναμε να ξημερώσει η 28 Μαρτίου για να βγουν οι εκεί, προοριζόμενοι άνδρες.

Ο Λαός όμως της Καλύμνου δεν πήγε

· Ο κ. Μιχάλης Κυράνης μου έστειλε την Ιστορική φωτογραφία υποδοχής, στην Κάλυμνο, των ανδρών Χωροφυλακής, την 28 Μαρτίου 1947.

για ύπνο, περίμενε στο λιμάνι και σε χιλιάδες συγκεντρωμένος για να αγκαλιάσει τους ελευθερωτές, τα παιδιά της Ελλάδος παιδιά, ενώ οι εκκωφαντικοί κρότοι από τους διάσπαρτους, στο πετρώδες βουνό της πόλεως, δυναμίτες, δονούσαν την ατμόσφαιρα. Χώρια που μέχρι το

πρωί κεριά και μεγάλες λαμπάδες έκαναν περισσότερο τη νύκτα μέρα ,ενώ καθ ομάδες οι Καλύμνιοι είχαν στήσει χορούς.

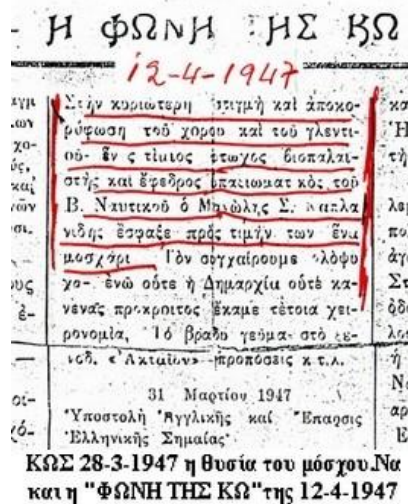
Κοιτάζαμε από το πλοίο τους φωνακλάδες και άκακους, σαν και σένα Γιώργο, Καλύμνιους και, τα είχαμε χαμένα. Φύγαμε από το Σκαραμαγκά, την χερσαία, πληγωμένη και κατεστραμμένη Ελλάδα που ο εμφύλιος σπαραγμός της βρισκόταν δυστυχώς στο φόρτε του και βλέπαμε κάποιους άλλους Έλληνες μονιασμένους να τραγουδούν, να χορεύουν, να προσεύχονται και να περιμένουν να ξημερώσει η μέρα για να αγκαλιάσουν τους Έλληνες Χωροφύλακες σαν αδέρφια τους που, για άλλους, ήταν το «κόκκινο πανί» των ταύρων.

Το πρωί της 28/3/1947 μαζί με την δύναμη που προοριζόταν να μείνει στην Κάλυμνο βγήκαν και δυο-τρεις διμοιρίες για παρέλαση μεταξύ των οπείων και εγώ

Αλλά μαύρη παρέλαση κάναμε, μας σήκωσαν στους ώμους και μας γύριζαν σβούρα. Κωδωνοκρουσίες, σφυρίγματα πλοίων, καραμούζες, κλαρίνα και άλλα πνευστά όργανα και όλα μαζί είχαν φτιάξει το καλύτερο τρελοκομείο του κόσμου που θα το ζήλευε και ο συχωρεμένος Δελαπατριδής.

Όμως να και το συγκινητικότερο: Συντεταγμένους μας οδήγησαν στο Νεκροταφείο της πόλεως και εκεί ένας Καθηγητής με παλλόμενη και τρεμουλιαστή φωνή παρακαλούσε τους νεκρούς να... σηκωθούν να δουν τους έλληνες .Να δουν τα Δωδεκάνησα ελεύθερα και ακολούθως να συνεχίσουν τον αιώνιο ύπνο τους. Έκλαιγε ο καθηγητής ,έκλαιγε ο κόσμος, κλαίγαμε και εμείς οι χωροφύλακες.

Φύγαμε συγκινημένοι και, κατά την υποδοχή, στην Κω, άλλα κλάματα και άλλες συγκινήσεις, περίμεναν τον εκεί Λαό,τους δικούς μου συναδέλφους και την αφεντιά μου.

Και κάποια στιγμή εκεί μπροστά σε χιλιάδες κόσμο, που μας είχε αγκαλιάσει και από συγκίνηση έκλαιγε, ένας Κώος, περίπου, έλεγε : "Τη μέρα τούτη την περίμενα χρόνια! Ήθελα να δω την Κω ελεύθερη! Ήθελα τη λευτεριά μου! Είχα υποσχεθεί, εάν υπάρχω στη ζωή, να σφάζω το καλύτερο ζώο μου. Αυτό κάνω τώρα, εκπληρώνω το τάμα μου. Σ' ευχαριστώ Θεέ μου"!

.....
 Σκούπισε τα δάκρυά του, φίλησε το όμορφο

Εκείνος ο Κώος σκλάβος, θυσίασε το μωσχάράκι του!!!.

.....
 μωσχάράκι του και προτού προλάβουμε να αρθρώσουμε λέξη, βοηθούμενος και από φίλους του, μπροστά στον Ανώτερο Διοικητή Χωροφυλακής Χαρίλαο Παπαδημητρίου και σε όλους εμάς, έσφαξε το μωσχάρι του. Λυπηθήκαμε το ζώο, συγχωρήσαμε όμως τον μέχρι την ώρα κείνη Έλληνα σκλάβο.

Ίδια υποδοχή μας έγινε και στη Σύμη. Εκείνη όμως που έχει «σφηνώσει» καλά μέσα στο μυαλό μου, είναι η υποδοχή που μας έγινε στη Ρόδο, το απόγευμα τις 29 Μαρτίου 1947.

Από το Λιμάνι της Ρόδου και κατά μήκος του δρόμου μέχρι το κτίριο που σήμερα στεγάζεται η Σχολή Τουριστικών Επαγγελματιών, στην οποία

καταλύσαμε μέχρις ότου παραλάβουμε τα αστυνομικά τμήματα από τους Άγγλους αστυνομικούς, (Μάιος 1945 μέχρι το Μάρτιο 1947 αστυνόμευαν στα Δωδεκάνησα).

Απόγευμα 29/3/1947 άφιξη στην Ρόδο. Το κατάστρωμα του "Χίος" γέμισε με χωροφύλακες!

Από το λιμάνι λοιπόν της Ρόδου μέχρι το κτίριο που πιο πάνω ανέφερα, από τις χιλιάδες λαού, δεν έπεφτε καρφίτσα. Και τι κόσμος ήταν αυτός, κυριολεκτικά τρελός για δέσιμο και οι Άγγλοι Αστυνομικοί δεν ήξεραν πώς να φερθούν, δεν αποκλείεται να φοβόντουσαν κιάλας για να παρέμβουν.

Μας σήκωσαν στους ώμους τους, μας πήραν τα όπλα μας και αντί για μας, και πηδώντας, έκαναν εκείνοι παρέλαση. Οι καμπάνες όλων των εκκλησιών με τις

Όλοι οι Χωροφύλακες όρθιοι στο «ΧΙΟΣ»

κωδωνοκρουσίες τους, τα σφυρίγματα πλοίων, οι καραμούζες και τα α

Ρόδος 29 Μαρτίου 1947 εξόδος από το "ΧΙΟΣ". Ενώ 1ος αριστερά 3η σειρά

Εγώ στην 3^η σειρά και σε λίγο μου «άρπαξαν» το όπλο 7.008.

κορντεόν, οι δυναμίτες ψηλά στο Μόντε Σμιθ, οι χοροί και οι μετάνοιες, τα γέλια και τα κλάματα, όλα, εκεί στη Ρόδο, τα βλέπαμε και, τα είχαμε χαμένα. Είχαν πάρει και το δικό μου όπλο χωρίς να το καταλάβω, τέτοια απόλυτη άναρχη κατάσταση επικρατούσε.

Μας έφεραν σε λίγο τα όπλα μας εκεί που είχαμε στρατοπεδεύσει. Εγώ θυμάμαι και τον αριθμό του 7008. Τόση λαχτάρα είχα

πάθει από το φόβο μου μήπως και το είχα χάσει που εκείνος ο αριθμός ρίζωσε στο μυαλό μου. 7008.

Η παράδοση των νήσων έγινε στις 12 το μεσημέρι τις 31 Μαρτίου 1947

ΡΟΔΟΣ:31-3-1947.Τι άλλο να πείς, από το σ' ευχαριστώ ΘΕΕ ΜΟΥ !!

μπροστά στη μεγάλη πλατεία του Δημαρχιακού Μεγάρου από τον Άγγλο Ταξίαρχο Πάρκερ στο δικό μας Ναύαρχο Περικλή Ιωαννίδη.

Η απόσταση που χώριζε εμένα και τη διμοιρία μου (μας είχαν πάει εκεί για να δούμε την παράδοση και παραλαβή) από όλους τους επισήμους δεν ήταν μεγαλύτερη από 15 μέτρα .

Ο Πάρκερ από τη στενοχώρια του έτρεμε και εμείς (μέσα μας) λέγαμε να πει ξύδι. Έτρεμε όμως και ο δικός μας

Ο Δήμαρχος Γαβριήλ Χαρίτος, Γονατιστός κατά την έπαρση της Σημαίας μας.

Ναύαρχος αλλά εκείνος από συγκίνηση και προσευχόμαστε, μεγάλος άνθρωπος, να μη πάθει κανένα κακό.

Ο Δήμαρχος Χαρίτος Γαβριήλ, εκείνος ο χαρισματικός και αλησμόνητος πατριώτης, το όνομα του οποίου στο Δωδεκανησιακό Λαό και όχι μόνο θα μένει αθάνατο, κατά την έπαρση της Σημαίας μας, γονάτισε και- το συγκινητικό-κατά μήκος της μεγάλης παραλιακής Λεωφόρου, παρέσυρε τις χιλιάδες λαού και γονάτισαν και εκείνοι.

Το τι έγινε στη συνέχεια, μετά τον Εθνικό Ύμνο, δεν περιγράφεται. Μετάνοιες, προσευχές, λιποθυμίες, δάκρυα χαράς, αγκαλιάσματα αγνώστων ανθρώπων, τραγούδια και χοροί ανάμεικτα με σφυρίγματα πλοίων και πνευστών οργάνων, όλα τούτα μαζί, είχαν δημιουργήσει μια απερίγραπτη ατμόσφαιρα συγκίνησης Εθνικού Μεγαλείου.

ΡΟΔΟΣ 7-3-1948

Γιορτή ενσωμάτωσης Δωδ/νήσου.-

7-3-1948: Ο Δήμαρχος Γαβριήλ Χαρίτος Καλωσορίζει τον Βασιλιά Παύλο.

Εμείς οι Χωροφύλακες, αποσβολωμένοι από τα όσα μπροστά μας συνέβαιναν να είχαμε χαμένα., Αντικρίζαμε και κάποιες άλλες «σκυθρωπές φάτσες», εκείνες των Άγγλων Αστυνομικών και αυτές, δεν είχαν μόνο «κατσουφιάσει» την ημέρα παράδοσης των νήσων αλλά συνεχίστηκαν τουλάχιστον για ένα ακόμη 15νήμερο τον μήνα Απρίλιο 1947 τότε που παρέδιδαν τα

αστυνομικά καταστήματα στους δικούς μας προϊσταμένους. Μάλιστα σε ένα εξ αυτών εγώ προσωπικά/ στο πρώτο αστυνομικό τμήμα που ήμουνα τοποθετημένος /υπηρεσία τροχαίας/,για να συνέλθει έτρεξα και το έφερα νερό.

ΡΟΔΟΣ 1947 (Υπηρεσία στη Στρατιωτική Διοίκηση)

Ήμουνα και εγώ εκεί.
Σε ευχαριστώ Θεέ μου!!

Όχι ξύδι δεν έδωσα στο φίλο Άγγλο συνάδελφο επειδή δεν ήθελα αλλά και να ήθελα, δεν υπήρχε στο αστυνομικό τμήμα. Εκεί υπήρχε μόνο η αδημονία παραλαβής των υπηρεσιών από τον Έλληνα Χωροφύλακα ο οποίος στα ρουθούνια του ένοιωθε το ελεύθερο αεράκι, τη μυρωδιά που ερχόταν από τις τριανταφυλλιές της όμορφης πόλης, ακόμη και την ευωδία θυμαριού αγροκτημάτων της γύρω περιοχής και ιδιαίτερα από τις ανθισμένες αμυγδαλιές.

Φίλε Γιώργο, σήμερα το πρωί, στην εκπομπή σου, αναφέρθηκες στην παράδοση της Δωδεκανήσου που έγινε στις 31 Μαρτίου 1947, όπως αναφέρθηκες και στην ενσωμάτωσή της που πραγματοποιήθηκε την 7 Μαρτίου 1948, ένα δηλαδή χρόνο αργότερα.

Θέλω να σε πληροφορήσω ότι είμαι από τους τυχερούς γιατί και τότε ήμουνα παρών και, ως τροχονόμος, ρύθμιζα την κυκλοφορία.

Πριν κλείσω θα πω και τούτο. Στα Δωδεκάνησα έζησα δέκα οκτώ ολόκληρα χρόνια και μπορώ να πω ότι οι κάτοικοι αυτών των νήσων είναι οι πιο ευγενείς και -αν καλά σε γνωρίσουν- γίνονται οι πιο φιλόξενοι.

Χρόνια τους πολλά, χρόνια πολλά σε όλους μας και στη Σμύρνη μας Γιώργο. Άλλωστε και εσύ το είπες το πρωί συγκινημένος και.... «ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ ΜΑΣ».

.....

Αυτό άκουσα να λες και το εύχομαι επειδή και οι δικές μας καρδιές ακαθόριστα χτυπούν, όταν σκεπτόμαστε τις χαμένες πατρίδες.

Γιώργο σε πάω, ας είσαι και φωνακλάς, ευτυχώς όμως άκακος, σαν τους φίλους μου της Καλύμνου που και εκείνοι φωνάζουν, σε φωνάζουν αλλά, στα δίκαιά σου, είναι οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές σου!

Σου εύχομαι να είσαι πάντα καλά.
Σεραφείμ Αθανασίου
24210-87646 & 6974707033

Σημείωση: Την 31 Μαρτίου 2018 δημοσιεύτηκε στη «Ροδιακή» ,στα «Συμιακά Νέα», «Λαογραφικό Μουσείο Καλύμνου» Μιχάλη Κυράνη. Θα δημοσιευθεί στον «Ταχυδρόμο», «Λεριακά Νέα» και Περιοδικό « Αστυνομική Ανασκόπηση»

5-4-2018 ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΣ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ.

.....